

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad ogólnych i praw podstawowych w wyniku zastosowania domniemania dominującego wpływu
  - Skarżąca zarzuca, że decyzja naruszyła jej prawa podstawowe chronione przez art. 48 i 49 karty nicejskiej oraz art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1 konwencji. Ponadto przypisanie odpowiedzialności spółce Pirelli stanowi naruszenie prawa własności (art. 1 protokołu dodatkowego do konwencji i art. 14 konwencji, jak też art. 17 i 21 karty nicejskiej) i jest sprzeczne z zasadą neutralności w rozumieniu art. 345 TFUE. W końcu Komisja dopuściła się wyraźnego naruszenia prawa do obrony Pirelli, usankcjonowanego w art. 6 konwencji i art. 48 ust. 2 karty nicejskiej, ze względu na to, że skarżąca nie mogła bronić się w przedmiocie zarzucanego naruszenia, gdyż nie dysponowała niczym, co by było użyteczne dla obalenia zarzutów skierowanych do spółki Prysmian
3. Zarzut trzeci dotyczący braku zastosowania *Parental Liability Presumption* przy niewystępowaniu przesłanek uzasadniających to domniemanie oraz dotyczący naruszenia art. 101 TFUE
  - Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała PLP w niniejszym przypadku, z naruszeniem art. 101 TFUE, nie uwzględniając należycie szczególnych cech stosunku kontrolnego Pirelli-Prysmian.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności
  - Skarżąca podnosi, że zastosowanie PLP w niniejszym przypadku narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE, ponieważ nie służy ono osiągnięciu żadnego z celów, do których Komisja dąży poprzez jego zastosowanie. Nie było zatem żadnego powodu, by rozszerzać odpowiedzialność spółki Prysmian również na spółkę Pirelli.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i równego traktowania poprzez błędne zastosowanie zasady odpowiedzialności solidarnej do spółek Pirelli i Prysmian w stosunku do obowiązku zapłaty grzywny na rzecz Komisji, a posiłkowo poprzez brak przewidzenia odpowiedniej korekty tej zasady
  - Skarżąca twierdzi, że nałożenie na Pirelli odpowiedzialności solidarnej wraz z Prysmian nie tylko nie realizuje celów, które Komisja zamierza osiągnąć w dziedzinie kar, lecz wręcz jest z nimi sprzeczne. Posiłkowo, aby uwzględnić różną odpowiedzialność przypisywaną spółkom Prysmian i Pirelli, Komisja powinna była przynajmniej przyznać spółce Pirelli prawo domagania się od wierzyciela, by w pierwszej kolejności dochodził zaspokojenia od innych dłużników solidarnych. W końcu Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i zasadę równego traktowania, nie uwzględniając odpowiednio odmiennej pozycji skarżącej od pozycji spółki Prysmian. Należy zatem stwierdzić nieważność decyzji w części dotyczącej grzywny lub posiłkowo sąd rozpoznający sprawę powinien ją zmienić w ramach swego nieograniczonego prawa orzekania, przyznając spółce Pirelli prawo domagania się od wierzyciela, by w pierwszej kolejności dochodził zaspokojenia od innych dłużników solidarnych.
6. Zarzut szósty dotyczący niezgodności decyzji z prawem z powodu naruszenia art. 101 TFUE oraz art. 2 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w części, która dotyczy spółki Prysmian.
  - Skarżąca podnosi argumenty na rzecz własnego prawa do skorzystania z ewentualnego uzyskania przez spółkę Prysmian stwierdzenia nieważności (częściowego lub całkowitego) decyzji lub w każdym razie obniżenia grzywny. Skarżąca przywołuje w niniejszej skardze argumenty spółki Prysmian, z wyjątkiem tych, które są dla niej niekorzystne.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – TAO/AFI i SFIE przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-456/14)

(2014/C 261/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: Association des Fonctionnaires Indépendants pour la Défense de la Fonction Publique Européenne (TAO/AFI) (Bruksela, Belgia) i Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: M. Casado García-Hirschfeld, adwokat)

Strony pozwane: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie za dopuszczalną niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności, wniesionej do Sądu;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń wraz ze wszystkimi jego konsekwencjami prawnymi;
- obciążenie stron pozwanych wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strony skarżące podnoszą jeden zarzut dotyczący naruszenia uprawnień, jakie one posiadają jako organizacje związkowe i zawodowe, a mianowicie prawa do przedstawienia opinii i prawa do udziału w negocjacjach.

Do stron skarżący nie zwrócono się bowiem o przedstawienie opinii ani na etapie przygotowania projektów, ani na etapie negocjowania podważanych rozporządzeń.

Odwołanie wniesione w dniu 18 czerwca 2014 r. przez Thierrego Rouffauda od wyroku wydanego w dniu 9 kwietnia 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/13 Rouffaud/ESDZ

(Sprawa T-457/14 P)

(2014/C 261/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Thierry Rouffaud (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. de Abreu Caldas, D. de Abreu Caldas i J.-N. Louis)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. w sprawie F-59/13 Thierry Rouffaud/Europejska Służba Działań Zewnętrznych;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej zwrócił uwagę stron na kwestię dopuszczalności skargi dopiero tuż przed ostatnim etapem długiego postępowania, tym samym pozbawiając skarżącego możliwości przygotowania odpowiedniej argumentacji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy stosowaniu zasady zgodności w zakresie, w jakim przedmiot i podstawa zażalenia oraz przedmiot i podstawa skargi o stwierdzenie nieważności były pod każdym względem identyczne.